

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΦΟΥΝΤΟΥΚΙ

[Χριστούγενναίτικο παραμύθι]

Κατέβαινα ἀπό τὸ Τέρζοβο. Χειμώνας, χιονιάς καὶ χρονιαλλιᾶς.— Ή μεγάλες καρδιές τοῦ χωριοῦ, βούτζαν ἀπό τὸν αέρα.— Στάπονταρα «άλτάγια» τοῦ Τερζού, τὰ χωριατόπουλα ἔταιχαν, τὸ «τσιφτέκι», ἔνα παιχνίδι, μὲ φουντούκια, ποὺ παῖζον ὅλα τὰ παιδάκια στὴ Μακεδονία, τὶς τρεῖς μορφινές τῶν Χριστούγεννων μέρες.— Τὸ παιζόν, ὅπος τὸ «κόστος», στὴν Ἐλλάδα. — Χαράσσουν ἐντὸν τίκλο τριγύνον, γιὰ «ἄλων», βάζουν μέσα, ἔνα πεῖο γονδόρ, δηποτὸν τὸν λένε «Μπάτητο», γιητά, καὶ τὸν χυτοῦν μὲ τικά φουντούκια. «Οτοιος τὸν ὄγγισε, κάθεται καὶ φυλάει, καὶ σᾶσα φουντούκια». Οτοιος οἱ ἄλοι, χωρὶς νὰ τὸν ἔγινον, τὰ κερδοῦσι αὐτός.

Τὸ παιχνίδι τὸ λένε «Μπάτητο», «Μπάτητα» (τὴν μπάτη μὲν γὰ παιζουμε).

Κοντά μαζὶ καὶ μερικοὶ χωρικοὶ καὶ δυό—τρεῖς γηρής, ποὺ πήγαιναν εἰς τὸ «πατάρι» νὰ φωνίσουν.

Μιλούσαμε γιὰ τὰ φουντούκια, τὰ «έσοια» ὥπως τὰ λέν εἶναι, γιὰ τὸ «Άγιο Οδος», ποὺ βγάζει τὰ καλλίτερα, γιὰ τὸ «τσιφτέκι» καὶ γιὰ τὰ ξηροφυλλά, ποὺ ποντόδαγκα, ποὺ ἑφάσιοι στὴ Θεσσαλονίκη.

— Καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὴ ἡ συνήθεια, νὰ παιζοῦντες τὰ Χριστούγεννα φουντούκια τὰ παδιά ἐδῶ;

— Ή «Μπάτητος» λέν ἀπὸ τὸ Χριστό, βαστάει τοῦτο τὸ «άντετο» (ἔθιμο), ποὺ ἀπαντάει ὁ Σταφίδας, παλήρης γέρος τὸν χωριοῦ.

Καὶ ἀρχος κάπι νὰ μοῦ λέη—Μά ἡ «παύμπερ» ποὺ πηγανοὶ πεέσει, τὸν διορθῶναν καὶ ἔτοιμοθισμα, πατλαωμένο—έπιδιορθομένο, νὰ μάθω τὸν «φουντούκιο» τὸ παραμύθι.

“Οταν ἡ Παναγία πῆρε τὸν Χριστό, νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Μασνό (Αἴγυπτο), φεγύνοντας τὸν θηρωδὸν τὸν Ήμώδη, ἀγγελος Κυρίου, τοὺς ἔδωσε ἐνα «τουρφά» φουντούκια ποὺ δέν ὑπῆρχον τότε εἰς τὴν γῆ διὰ τροφή στὸν δόμον. — Τὰ φόρτωσε σ’ ἐνα τῆς φάντης δόνο, ἐξάψησε ἀπάνω καὶ ἡ Παναγία, μὲ τὸν Χριστὸ στὰ χέρια καὶ τραβήξαν. Γιὰ νὰ μην κλαί τὸ Άγιο Βοέφος, ἡ Θεοτόκος τὸν ἔδωσε ἐνα «φουντούκιο» νὰ βαστάει καὶ νὰ παῖζῃ. — Τῇ κατάρι ἔξενη, ποὺ γεννήθηρεν ὁ Χριστός καὶ τρεῖς μέρες πατόνταν, ὅλα τοῦ Θεοῦ τὰ πλάσματα, ἐπήρανε ἀνθρωπίνη φωνή—Αιδάμια, πέτρες, ζῦλα, δένδρα, νερά καὶ ποταμοὶ, ζώα, ποντικοί, μυριόγκατα, λουκούδια, φρούτα, ἄχυρα....

“Ετοι μέτρην καὶ τὰ φουντούκια, λαλά ἀνθρωπινή.

Μά σᾶν πεάσαν νὴ τοιεὶς ήμερους, ὅλα πάλι πάφανε—Τὰ ζῶα μασνούλιζον, μουσανύζον, σφραγίζουν ἡ λαλούν, μὰ δὲν μιλοῦν καθόλου :

Μόνον ἔξειν τὸ φουντούκια, ποὺ κάριτσε ὁ Χριστὸς στὰ χέρια του, κάριτσε τὴ λαλά του—Επόλιγαν τὸν Θεοῦ... Τὸ δεινὸν βρέθηκε ἐπάνω μὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἀπόχορηζόταν... Τὸ φουντούκια τοῦ τραγουδούντα εἰς τὸν δρόμο, τὸ νανούντες καὶ κύλας καὶ χοροπηδούντες καὶ τὸ διασκέδαζε στρογγυλό, ἀπός εἶνε, καὶ γυαλιστερό, σᾶν κεφαλάρι ἐνός μικροῦ παιδιοῦ. Γιὰ κύτταξέ το, καὶ νὰ δῆι! Εύχη Θεοῦ νὰ γεννήτητο!

Σᾶν πήγανε στὴν Αἴγυπτο καὶ πέφασε καιρός, τὸ φουντούκια, στὸ πεζοῦν ἀπ’ ἐξω καθίστησεν τὸν σταύρον, τὸ πῆρος ὁ ὄπινος.— Ενας διαβατάρης πελαγός, γέρος καὶ σοφός, ποὺ τὸ ἐρέπει περιποτὴ φωρᾷ εἰς τὴ ζωή του, τὸ πῆρε νὰ τὸ μελετήσῃ.— Ο Χριστὸς μέσα τὸ εὐδόγεσε:— Πήγανε νὰ εὐχαριστήσῃς καὶ τὸν κόσμο, ὅποις εὐχαριστήσεις εἶμε:— Κουμπάνεο τὸ φουντούκια δὲν κατάλαβε καὶ ἔτοι μέθηρε στὴν πέρα θαλάσσα, στὴν ἀπὸ δο μέρια...

Ο πελαγός, σᾶν δὲν μπορούσε στὴν ἀγροῦ στὴν πολιού, ποὺ ἔτοις καὶ τὸ λησμόνιος στὴν ἀγροῦ στὴν πολιού, ποὺ ἔτοις καὶ τὸ τελευταῖον, φημαὶ τὴν «ἀγκωνία». Πέλεσαν καιροὶ καὶ χρόνια. “Ενας γέρος-Βορρᾶς τοὺς φυσιστεῖ, τὸ πῆρε μιὰ μέρου καὶ τὸ ἐρώτεις μὲ μιὰ γενιούντη αὐλή.

Στὸ στάτη εκείνην καθόλου ποὺ δέν κατανέπειναν, ποὺ δέν κατανέπειναν, ποὺ μᾶ γρήνει καὶ ἔνας γέρος, Καῦνό μεγάλο τούργαν, ποὺ δέν κατανέπειναν. Κάθε ημέρα τὸ Θεό παρακαλοῦνταν.

— Τοῦ μον, δῶσε μαζὶ ἔνα παιδί καὶ μὲ εἰν’ κι’ ἀπὸ καρδόν!

Τὸ προὶ σᾶν σημάνθηρε νό σκουπίσῃ τὴν αὐλή της, μὲ χαρινιάκι ἀκούσει μιὰ φωνή μεγάλη:

— Μὲ πονάει...

Γυνάζει, κυντάζει, δεζύν της, ἀριστερά της, ἡ γηρά! Κανείς. Σαναβάζει στὸ στόμα τὸ φουντούκια, πάλι ἡ φωνή.

— Μὲ πονάει...

— Ποιός μιλάει; φωνάζει χαρινισμένη ἡ γηρά.

— Έγω.

Τότε κατάλαβε, ἔμαθε τί εἶνε καὶ τὸ πῆραν γιὰ παῖδι τους. Τὶ προκομένο καὶ καλό παιδί που ήταν! Τοὺς ἔκανε μέλες τὶς δουλές καὶ πήγαινε καὶ τοῦ γέρου φαῖ εἰς τὸ χωράρι!... Τοῦ φορτάνανε τὸ γαϊδουράκι μὲ φωνή, «τσουνάλα» μὲ φασόλια, βάνανε ἀπάνω στὸ σαμάρι, ἔνα σκεπάριν ὄρδο, γιὰ σιμάδι ποῖς εἶνε τὸ φουντούκια καὶ τραβήσοντας. «Ἐπειδὴ ήταν στρογγυλός, καὶ ὑπῆρχε φόβος γιὰ νὰ πεῖν νὰ καθίσῃ τὸ βάζανο μέσα στὸ αὐτὸν τοῦ γαϊδουρού καὶ τείχης, εἶνε νὰ περάσῃ στρατός ἀπὸ ἑκεῖ. Τὸν εἰδὲ τὸ φουντούκια καὶ φορτήσθηκε καὶ κρήτηκε κατὼν ἀπὸ ἓνα «μιλέτοκο» (χορτάρι, τὸ ἐλλήνικο «ζούγιο»). Μιὰ γελάδα, περνάντας ἔραγε τὸ εὐλετόσκο πέρας καὶ τὸ φουντούκια. Τότε ἔσπειν ἀρχίσει νὰ φωνεῖ :

— Ζη τὰ σάσια!

— Ο λόγος συιάτηρε ἀπὸ τὶς φωνές, ποὺ βγάναν μέσα της, ζαφινίστηκε καὶ επινοιέσθη ἐτρεξεῖ μέσα στὸ δάσος. «Εκεῖ ἔνας πεινασμένος λίνος, ποὺ παραμόνει κατέρι βροῦνται φάγητην ζητάει. Μαζὶ μὲ τὴν γελάδα, ἔραγε καὶ τὸ φουντούκια. Τὸ φουντούκια πάλι αὔριος ἔρινε νὰ φωνεῖ :

— Ζη θὰ σάσια!

— Ο λόγος συιάτηρε ἀπὸ τὶς φωνές, πάγανε ἐδῶ, πάγανε ἐκεῖ, ἐτρεξε ἀπάνω κατέρι :

— Ζη θὰ σάσια!

— Εἰ νὰ καίνη καὶ δύνος πάσι στὴν Τέτα τὴν Λεπίστα (θεία -Αλεποῦ) καὶ τῆς λέσι, τοῦ συμβαίνει.

— Τέτα - Λεπίστα, τὶ νὰ κάμοι; — «Ενα πάθος στην μέσην...

— Νά πᾶς στὴν ἀγροτοπαία, τοῦ εἰπ’ ἔκεινη, νὰ φέξει, νὰ φέξει αὔριο, νὰ φωνασώσῃς, «Επειτα νὰ πηλή, νὰ πηλή νερό, ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ ἄμα φουντούκιας γιὰ καλάντανες πάντας τὰ κάτωτα...» Επει τὸ βροῦνται «βουνοκούλατο» (βρυκόλακες -δαμανόνι) ἀπὸ μέσου που.

— Εξαμὶν οὐ λόγος διτὶ τοῦ εἰπ’ οὐλέποντα καὶ στην κομπάτια. Σᾶν ἔτινε κομπάτια ελεύθερον γηρεγεινε για τὸ φουντούκια. Μιὰ καὶ δύν στὸ σπήλαι του.

— Εκεῖ παναζαλέει τὴν κεραμία, ποὺ είτανε ἀπ’ ὅση ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ τὸ παίνει μὲ τὰ καλδάτια της καὶ τὸ ἀνεβάζεις ἀπάντα στὸ κεφαλόδιο. Πήγε στὴν κατούδηση καὶ κατέρι τὸν πόνον της καὶ τὸν περιπάτονταν. Η γηρά περιπάτειενε κείνη τὴν ώρα «λακαουνίτσα» (φρά στὸν κόρτρα).

— Χειλονόνια που, πουλάνε μου, φωνάζει, μή μου στάζει τὴν κύτωτα.

— Μιὰ άράχνη ποὺ ζέρει μέλες τὶς τρύπες, τὶς γονιές καὶ τὰ μυστικά κάνει στην πηγή του.

— Δὲν είνε τὸ χειλονόνι, τίτη είπε:

— Χαρές καὶ γέλοια καὶ πηδήματα οἱ γέροι αὔμα τοῦδαν

— Λορισε πάλιν ἡ παλήρη ζούι. Τὸ φουντούκια πήγανε φαῖ τοῦ γέρου στὸ χωράρι, καθίστηκε μέσα στὸ γαϊδαρόν το αὐτό. Μιὰ μέρα δύος ένας «τάβανος» τοπίστηκε τὸ γαϊδαρόν, τὸ πόνεσ, πλάτησης, τίναξε τ’ αὐτή του καὶ τὸ φουντούκια επεσε. Ο γάϊδαρος πήγε μανύχος στὸ χωράρι. Τὸ φουντούκια πήρε τὸ δρόμο τὸ «στρατός», νὰ πάη περιπάτωντας. Κεῖ τοῦ περνούντας ἀπὸ μιὰ λόζην, ἀρούει φωνές. Πάτη κούτα, κυντάζει ταῖς κλέφτες!

— Ζελών κ’ ἔγινε! τοις γράνεις!

— Αλαφάστηραν οἱ κλέφτες!

— Ποιός είνε;

— Κυττάζουν ἀπὸ δύο, κυντάζουν ἀπὸ κεῖ, κανεῖς. Ξανακάθονται νὰ μοιάσουν.

— Θέλω κ’ ἔγινε!

— Πάλι ξανακάθαζεν, πάλι ξανακάθησαν, μά ν φωνή δέη πάπει νὰ φωνάζει.

— Τότε ὁ πέτρος ἀπ’ τοὺς κλέφτες, είπε :

— Βρέ παπιά, τὸ αἴμα τὸ ἀνθρωπινό ποὺ κύσαμε φωνάζει!... Είνε καταραμένος πειά αὐτὸς δ θηρασός! Αφήστε τὸν ἐδῶ καὶ ταντεστε νὰ φύγουμε, γιὰ μή μις βροῦ κάνα καζό μεγάλο...

— Σᾶν ἔραγεν πάπει τὸ φουντούκια, πάπει τὸ γέρο, πάπει καὶ τὴν γηρά καὶ παίρνουν μὲ σακκιά, ὅλα ἔκεινα τὰ φλουριά καὶ τὰ χονσάφια...

— Εγιναν πιὰ πλούσιοι οἱ γέροι καὶ μεγάλοι! Σπάτια, άμάσια, ιπτρέτες, δόξες καὶ τιμές. Ο Βασιλάς τοὺς καλούσε στὸ παλάτι καὶ σᾶν γιναν οἱ γάμοι τῆς βασιλοπούλας καρῆς των, κάλεσε πρώτα καὶ καλλίτερα, τὸν γέρο καὶ τὴν γηρά εἰς τὸ τραπέζι. «Εκλαύε τὸ φουντούκια καὶ τὸ πήρανε μὲ αὐτὸν μαζί. Τὸ έβαλε στὴν τεσέπη της. Τώρα πειά, τὶ άνάγκη τοῦχανε! Απόχτησαν διτὶ ηθελ’ η καρδιά τους!»

— Οταν κάθησαν εἰς τὸ βασιλικὸ τραπέζι, ψυχή μου, τὶ φαγιά καὶ

τί κρασιά, τί λιχούδιας και φρούτα!... "Ετρωγε η γοητά κ' έπινε, μάστιγας και ωρής ο γέρος και χορτασιό δέν είχαν. Τό φουντούκιανά τό λησμόνιαν στήν τσέπη τους:

— Θέλω κ' έγω φιώ, τούς φώνανές.

Σέ λίγο, πάλι τό φουντουκάνι:

— Θέλω κ' έγω κρασί.

— Η γοητά έβαλλε κρυφά ένα κρυστάλλινο ποτήρι μέσα.

— Θέλω κ' αὔλι φαΐ.

— Η γοητά τούν ζόρτωναν τό φουντουκάνι και ήταν φόβος νά την δῆ κανείς, νά κχων φαγητά στήν τσέπη!...

— Θέλω κ' αύτο τούν! Θέλω κ' αύτο κένο!

Θυμωνείται κ' η γοητά, τούν δνείν μά και το πετάει κάτω αύτο τό παμάθυρο.

Σάν βγήκε ξεπειτα και ο γάμος, τ' αλογα, τ' άμαζα, τά φουντουκάνι, τό βασιλιάρο συντεθειό, η οδοκύνιδα, οι πεζοί και οι καβαλάρες, τά δργανά και τά φλαμπουνά, τό πάτησαν και χρήθηκε στην γη.

Πιωμένοι και μεθυσμένοι ο γέρος κ' η γοητά, οδε το θυμηθήκαν καθόδουν.

Μά την δλλή μέρας κάτι τούς ξεπειτα αύτ' το σπίτι. Τ' άναγκηστησαν, μά δεν τό βρήκαν. Τότε θυμήθηκε η γοητά, διότι το πετάξει αύτο τό παλάτι. Πηγαίνουν έκει, φρανάζουν, κλαίνε, τό καλύνουν, παρακαλούν, λίγη πολλή τούς πνήγει, οδε φωνή, ούτε άπλησης:

— Πάλι τό φουντουκάνι!...

Αυτημένοι, τσακισμένοι, με-

τανοικισμένοι, γύρισαν στό σπίτι τους, ούτε γέροι!

Κλείσταν τό παράθυρο και ούτε νά άκοσισουν, οδε νά δοινε πλέον τίποτα... Χάθηκαν αύτ' τόν κόσμο.

Έκει πού γάθηκε τό φουντουκάνι, έφυτρωσε σε λίγο μά λεφτοκαρνά, η πρώτη πού γίνηκε στή γη, στήν οίκουμενή!!!

Κάθε βράδυ η «μπάμπια» γοητά, πήγαινε και ζητούσε, κάτω αύτ' τό παλάτι τό φουντουκάνι της. "Ένα βράδυ τούν ζεμψώνα, τήν έπιασε τό κρόνο και κοκκάλιανές έκει. Ή λεφτοκαρνά ανανίζει τό κοριδό της και την ζέστανε και τήν έφερε πάλι στά σύγχρατα της. "Ηταν Χριστούγεννα" κι' ο κόσμος τηγανει στήν έπικλησι με φανάρια μάναμένα. Τότε ο θεός τήν έλαπτησε και τά άλογα, τά ζώα, πού την ζώα της Γεννήσεως, πέρνουν φωνή ανθρωπινή, τής είταν:

— Τό φουντουκάνι σου, γύρισε στη μίνα τη γη, παντεύτηκε και έκαψε πατιά, τόσα πελλά, πού γέμισε ο κόσμος λεφτοκάρνα!... Μέσα σε κείνα νά φάξεις νά τό βρής!... Κρούσε και θά σ' άπλαντης...

— Άπο τότε η «μπάμπια» έγινε μά κονδρή «φουντούκιο», και γιρίζει, κρουστας και ρωτωντας, σύν λεφτοκαρνά απλαντή, πού είνε τό δικό της...

— Τ σί φ! τούς λέει, «Τσιφτσέ», δηλαδή (ζευγάρι μου, παιδί μου).

— Τέ ζ... έλα πάλι στό σπίτι μας και έχω έτοιμο τό «τέτο», τό ζωμάρι, νά σου φυάσω «λαλαγήτες», τηγανίτες δηλαδή.

— «Τσιφ - Τέ», Τσιφ - Τέ.

Μ' άπομα νά το εύρη!...

Και τά παδάκια πού είνε άγαθά και δέν έχουν τις δικες μας τις κακίες, μαζεύουν λεφτοκάρνα τώρα τά Χριστούγεννα, γιατί είνε γοματένιο, αύτες τις μέρες νά τό βρής. Τό κυλᾶν στήν «μπάμπια», και την «εργουντας» και την βοηθάνε νά τό συντητήσῃ!...

Έτσι έμεινε νά κάι τό φανάρι τών λεφτοκαρνών πεζών τραγουδώντας τον γνωστό λαγότερον κ. ΑΙΓΑΛΙΟΝ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ούδεποτε έγραφτον έν 'Ελλάδι παθητικότεροι σελίδες. Τό «Μπουκέτο» θεωρείται ως θρίαμβον την άποκεπον των.

Σ. Σταματίου

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Μια σειρά υπερέρχων, λυρικωτάτων, έρωτικωτάτων, πεζών τραγουδώντας τον γνωστό λαγότερον κ. ΑΙΓΑΛΙΟΝ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ. Ούδεποτε έγραφτον έν 'Ελλάδι παθητικότεροι σελίδες. Τό «Μπουκέτο» θεωρείται ως θρίαμβον την άποκεπον των.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

«Ο στολισμός των Αθηνών κατά την 25η τηρίδα του Καθηγατού»

Από έφημερίδα τον 1858 αποσπώμεν τάς κάτωι περιέργους και ένδιαφερούσας πληροφορίας περί τής διακοσμήσεως τών Αθηνών κατά την 25η τηρίδα του Βασιλέως Όθωνος. Διά την διακοσμήσην αυτήν έγραψαν γιανιοί πολλάς συνέχων ήμερας, για νά στολίσουν καταλλήλως την άπο τών Αναπτόρων μέχρι της πλέοντας πόλης, δηλαδή, στην οποίαν άπερβαση μόλις έφρασεν ο Βασιλεὺς Όθωνας στήν Ελλήνων Κράτους. Κατόπιν όμως, ένεκα πολλών λόγων πολιτικών, το αρχικόν σχέδιον μετετράπτηκε και αί έσπρωξεν στάς την Αθήνα. Στην δύον έστηθησαν 100 ζυνθίνια κιονέδωμανον ωνθωσαν περισσευτικά μέντονταν πάνταν, ήτοι στην Ναυπόλεια, ήτοι στην Αιγαία, 150 ζιονες ήσαν επιστρέψαντας τά είσοντας τών υπέρ της έλευθερίας τής Ελλάδος ήγονταν στένεται. Στήν διασταύρωσην τών ούδων Εργασίων και Αιγαίων είχε στηθή καλοσοιασία τετραπλήνων άνθρωπων πανίσιν καλημετένη οίστος, ώστε εγώντερο μαρμάρινη. Είσ τας διογκώνται της ιποσύνης τον ναον είχαν στηθή μεγάλα άνθρωπα σταθεράστησαν στα χέρια έναλλων ήπειρων των βασιλέων. Τέλος ή πλειστείαν τών Αναπτόρων έποιησαν αύτον τον Αγόνος, ήτοι της οργανώθηκε δέ αυτον έστηθησαν αι προτομαί του Όθωνας και της Αιγαίας.

* * *

«Η βεντάγια της Λασιτητσίας Βεναπάρτου

Μεταξύ των δύον, τά δύοια έλλαβεν ή μετά τον δουκός τής Λασιτητσία θυμερεύεια πρωγήτησα Λασιτητσία θυμάτηρο τον πολύγνωπο Ναπολέοντος Βεναπάρτου, περιλιμβάνεται και μια πολιτική βεντάγια, άξιας καλλιτεχνικής και φιλολογικής συγγράφων. Διύ επιφανεις ποιητική, δηλαδή Κοπτέ και ο Τζιασόζα είχαν χρούσει επί της βεντάγιας αυτής ίδιοσειράς σο ν ε τ α τον κατάλληλη πόρο την περίστασην. Το οιπόλι αύτο τό διότον εργάζεταινες Ιστανός καλλιτεχνικής πομπατ στη μια του πλευρά την πορσόσιμη του πατά το Τσούρινο άναπτορον Μονκαλέζο, δύον διέμενεν συνήθως ή νύντη μέτην μητρέσσον της. Σ' έναν έζωστη τον άναπτορον αύτον διαγράφεται ή μορφή τών δύο μηνητησιων, μέτα τούλεματα γιαρισμένα στην ίδια κατευθύνση. Επί ένος δημορεύ ο Τζιασόζα έχαραζε μέτεπτο γοάρυπο τό έπιθαλαμον του. Επί της άλλης δέ πλευράς της βεντάγιας έγραψε την οινούντον του συνέτο ο Κοπτέ.

